

er ikke et problem, vi kan løse ved at ændre på ejendomsskatten eller indkomstskatten, måske snarere tværtimod. Alle ved, at huse handles på den nettoydelse, man kan klare, og hvis man nedsætter nogle af de skatter, så kan man lige så godt forvente – det er i hvert fald en rimelig antagelse – at så stiger nettoydelsen tilsvarende.

Så det er ikke det argument, man skal bringe frem for en skattelettelse. Der kan være mange andre, men boligejerfolket under ét har i disse 7-8 år oplevet lavere skat af den ekstra indsats. Boligejerfolket under ét har aldrig haft så meget til privat forbrug, som de har nu. Boligejerfolket under ét har næsten ikke i nogen periode tidligere haft så lav en rente som nu, og boligejernerne er all time high, og boligejernes skat i forhold til formuen har aldrig været lavere. Det er også en måde at se det på. Det er ikke den måde, det blev fremstillet på af Venstre og De Konservative heroppe.

I farten en lille sidebemærkning til hr. Vibjerg, som har været oppe og snakke om et påstået forligsbud nu adskillige gange med udgangspunkt i bemærkningerne til et lovforslag for nogle år siden. Det nægter jeg at anerkende, og meningsløsheden i hr. Vibjergs påstand kan man måske lettest forstå, hvis man tænker igenem, at a-kasse-kontingenterne jo betragtes som en skat. Er der nogen i det her Folketing, der forestiller sig, at Venstres repræsentanter for 2 år siden gik til forhandling med det formål, med den målsætning at forhindre Folketinget i at nedsætte en skat?

Det kan da ikke være rigtigt. Det ville da være højest modsætningsfyldt i forhold til resten af diskussionen.

Så vil jeg godt gøre nogle bemærkninger om andre aspekter af dette med skattelettelse. Jeg så forleden dag i tv hr. Kristian Jensen tale for de dynamiske effekter i forbindelse med skattelettelserne, og jeg lyttede mig også til, at fru Lene Espersen måske var lidt henne i retning af dynamiske effekter, men måske misforstod jeg det.

Det med de dynamiske effekter tror jeg ikke meget på, men det er, fordi jeg har prøvet at studere virkeligheden. Ronald Reagan prøvede at lave skattereformer med dynamiske effekter i Amerikas Forenede Stater i starten af 1980'erne. Det førte til et meget, meget stort hul i kassen.

Min i øvrigt gode bekendt og partifælle, Kjell-Olof Feldt i Sverige, prøvede som finansminister sidst i 1980'erne at lave en underfinansieret skattereform båret oppe af dynamiske effekter. Det førte til et hamrende stort hul i kas-

sen. Og hvis jeg skulle studere den tyske skattereform, så ville jeg også være lidt bekymret for, om den i det lange løb var tilstrækkelig finansieret.

Jeg tror, man skal betragte den tyske skattereform, som er blevet fremhævet af nogle, mere som en kickstart af samme art som den, vi lavede i 1993, men en, som vil kræve, at man i Tyskland på anden vis konsoliderer finanserne, når økonomien begynder at køre. Vi ved jo også, at der i Tyskland er langt større problemer med den langsigtede dækning af pensionsordningerne, end der er i Danmark. Så jeg tror såmænd ikke, man skal være så bekymret for, at de underløber os dramatisk med deres skatter.

Sandheden om den tyske skattereform er jo også, at selv når den er fuldt gennemført, så er de 97 lavest lønnede procent af de tyske lønmodtagere ikke lavere beskattet end i Danmark, når man tager det hele med, også de store sociale bidrag, der hviler på lønnen i Tyskland.

Jeg siger ikke alt det her for at forklejn, at det kunne være rart at få indkomstskatterne ned. Jeg mener, at det behøver man ikke sætte spørgsmålstegn ved om regeringen er interesseret i. Det er det, vi har arbejdet på over to skattereformer. Det er det, vi også har gennemført med pinsepakken, som ikke engang er fuldt indfaset endnu.

Regeringen vil gerne overveje yderligere aflastning af indkomstskatten, hvis vi kan finde socialt afbalanceret finansiering for det. Men det skal jo også være sagt, at det er en vanskeligere sag, end det har været, fordi vi har været der nogle gange med den samme bestræbelse. Men den diskussion er bestemt relevant, den deltager vi gerne i, men ikke på bekostning af den økonomiske stabilitet eller af den sociale balance.

Så skal jeg vende tilbage til diskussionen om at få mere for pengene. Se, jeg oplever jo af og til som finansminister, eller i virkeligheden meget oftere som finansminister, at blive kritiseret for at være for hård i mine sparekrav snarere end det modsatte, i hvert fald når jeg taler med repræsentanter for alle de arbejdspladser, som også er staten. Og jeg mener faktisk også, at vi har drevet hårdt på med effektiviseringskrav i staten.

Det, som vi er overbevist om ikke holder, er den meget skamredne påstand om, hvor store udliciteringsbesparelser der ligger ubrugte i staten. Jeg mener, at det tal, der har været nævnt på 30 mia. kr., er helt ud i hampen både på kort og på lang sigt.